

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Qualiter accipiatur peccatum in Spiritum sanctum. C. D

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

*Ad partem
illam ver-
sus 24. Con-
uertamq.
Psal. 67.
Psal. 147.
aduersum
septuag.*

*Qui autem
dixerit
Hier. ad
illud.
Matth. 12.
Et Mar 3.
Qui autem
blasphema-
uerit.
Super Matth.
I. li. 1. ad
illud: Estote
perfecti. se-
cui in co. 4.*

in malitia obdurata, omnisq; desperatio sit peccatum in Spiritum S. Quidam dicunt omnem obstinationem & omnem desperationem esse peccatum in Spiritum S. Quod si est, aliquando illud peccatum remittitur: quia multi etiam obstinatissimi & desperatissimi conuertuntur, vt Aug ait, super illum locum Psal. Conuertam in profundum maris, i. eos qui erant desperatissimi: & ibi, Mittit cristallum suam sicut buccellas, id est, obstinatos facit aliorum doctores. Talium conuersio ibi etiam euidenter ostenditur vbi ait, Qui educis vinctos in fort. similiter & eos qui exasperant, q; habitant in sepulchris. Secundum istos illud peccatum dicitur irremissibile, nō quin aliquādo remittatur, sed q; vix & raro & difficulter dimittitur. Nō n. soluitur cristallus, nisi vehemēti spiritus imperu. Alii vere tradunt non quamlibet obstinationem vel desperationem appellari peccatum in Spiritum S. sed illam tantum quam comitatur impenitentia: qui etiam impenitentiam dicunt esse peccatum in Spiritum sanctum. Sed quia Aug. dicit impenitentiam esse peccatum in Spiritum sanctum, cū sic obstinatus est aliquis, vt nō poeniteat, discuti oportet an aliud sit obstinatio, aliud impenitentia sit in eo peccatum, an idem sed diuersis modis commissum. Secundum istos peccatum illud dicitur irremissibile, eo quod nunquam dimittatur. Vnde Aug. dicit, q; hoc solum peccatum veniam mereri nō potest: & Hieron. quod taliter peccans, digne poenitere non potest. Et ideo restē Ioan dicit, vt nō pro eo oret quis: quia qui sic peccat, orationibus ecclesie hic vel in futuro iuari non potest, habens cor induratum tanquam lapis, sicut de diabolo legitur. Post hanc vitam qui valde mali sunt, meritis ecclesie iuari non possunt.

Quod aliter accipitur peccatum in Spiritum sanctum. C
EST etiam alia huius peccati assignatio. Hoc n. pec-

peccatum Aug. definiēs in lib. de serm. domini in
 mōte ait, Peccatum ad mortē est, cum post agni-
 tionē Dei per gratiā Christi oppugnat aliquis fra-
 ternitatē & aduersus ipsam gratiam qua recōcili-
 atus est Deo, inuidiā facibus agitur: q̄ fortasse
 est peccare in spiritum S. q̄ peccatum dicitur non
 remitti: non quia non sit ignoscendum peccanti si
 poeniteat: sed quia tanta est labes peccati illius, vt
 deprecandi humilitatē subire non possit: etiam si
 peccatum suum mala cōscientia agnoscere & re-
 hunciare cogatur: vt ludas cum dixit, Peccaui: fa-
 cilis desperans cucurrit ad laqueum q̄ humilita-
 te veniam peteret q̄ propter magnitudinē pecca-
 ti iam ex damnatione peccati tales habere credē-
 dum est. Ecce quādam assignatio peccati in Sp. S.
 vel ad mortem hic posita est: qua illud peccatum
 esse traditur oppugnatō fraternitatis post agni-
 tionem, & inuidentiā gratiē post rēconciliatio-
 nem: quod species quādam obstinationis intelli-
 gi potest. Illam tamen definitionem Aug. in libr.
 retract. rememorans, aliquid adiciendum ibi fo-
 rē, nec asserendo se dixisse aperit ita dicens. Quod
 quidē confirmāui quoniam hoc putare me dixi.
 Sed tamē addendum fuit si in hac scelerata men-
 tis pueritate finierit hanc vitam: quoniam de q̄-
 cunq; pessimo in hac vita constituto, non est de-
 sperandum: nec pro illo imprudenter oratur, de q̄
 non desperatur. His verbis insinuatur peccatum
 p̄missa definitione descriptum, tunc solum debe-
 re dici ad mortē vel ad Sp. S. cum non habet co-
 mitē poenitentiam: nec de aliquo peccatore de-
 sperandum est in hac vita: & ideo pro omni esse o-
 randum. Vnde illud Ioan. Non pro eo dico vt quis
 oret: sic accip:endum videtur, vt pro aliquo pec-
 cāte ad mortem vel in spiritum sanctum postquā
 finierit hanc vitam non oremus. Dum autem in
 hac vita est: nec peccatum illius iudicare, nec
 de

Matth. 27. &
 Ibid. paulo
 inferius.

1. Ioan. 1.

de illo desperare, sed p̄ illo orare debemus. Vnde Aug. de verbis Domini de impenitentia, q̄ est blasphemia in Sp. S. sic ait, ista impenitentia vel cor impenitens, q̄ diu quisq; in hac carne viuit, non potest iudicari. De nullo enim desperandum est, quamdiu ad p̄nitentiam patientia Dei adducit; Paganus est hodie: Iudæus infidelis est hodie: hereticus est hodie: schismaticus est hodie: quid si cras amplectatur catholicam fidem & sequatur catholicam veritatem? Quid si isti quos in quocūq; genere erroris notas, & tanquam desperatissimos damnas, antequam finiant istam vitam, agant p̄nitentiam, & inueniant veram requiē & vitam in futuro. Nolite ergo ante tempus iudicare quēpiam. Ex his ostēditur p̄ singulis peccatoribus in hac vita esse orandum, nec de aliquo esse diffidendum, q̄a conuerti p̄t dum in hac vita est: quia nō p̄t sciri de aliquo vtrum peccauerit ad mortem vel in spiritum S. nisi cum ab hac vita discesserit: nisi forte alicui per spiritum S. mirabiliter reuelatum fuerit: Ex prædictis aliquatenus capi potest quomodo accipiatur peccatum in spiritum S. scilicet inuidia gratiæ fraternitatē impenitenter oppugnans: quæ utiq; obstinatio esse videtur: & omnis impenitentis obstinatio atq; desperatio. Notandum vero est, quod non omnis qui non p̄nitet impenitens dici potest: quia impenitentia p̄prie obstinati est, vt quidē volunt etiā desperati.

Alia assignatio peccati in spiritum sanctum. D

Aug. li. i. 23. De hoc quoq; peccato in spiritum sanctum Ambrosius in li. de Sp. sancto differens, definitam assignationē tradit dicens. Cur dominus dixerit, qui blasphemauerit in filium hominis, remittetur ei: quæ autē blasphemauerit in Sp. sanctū neq; hic neq; in futuro remittetur ei, diligenter aduerte. Nunquid alia est offensio filii, alia S. sancti? Sicut vna dignitas, sic vna iniuria. Sed si quis corporis specie dece-

deceptus humani, remissi⁹ aliquid sentit de Christi carne q̄ dignum est, habet culpam, non est tamē exclusus à venia: Si quis vero sancti Sp. dignitatē, maiestatem & potestatem abneget sempiternam, & putet nō in spiritu Dei eiici demonia, sed in Beelzebub, non potest ibi esse exhortatio veniæ, ubi sacrilegii plenitudo est. Satis hic apertè explicatur qd sit peccatum in spiritum S. Quod illi Aug. descriptioni cōgruere videtur, qua illud peccatum dicitur esse inuidia gratiæ oppugnās fraternitatē. Qui n. post cognitionem veritatis sancti Spir. veritatem negat, eiusq; opera dicit esse Belzebub, potestati, bonitati & gratiæ Dei inuidere nō dubitatur. Non itaq; distinctio illa verborum sic accipienda est, quasi trium personarum diversę sunt offensæ: sed ibi peccatorum genera distincta sunt. Peccatum n. in patrē id intelligitur, quod fit p̄ infirmitatē, q̄a patri scriptura frequenter attribuit potentiam: Peccatum in filium, quod fit per ignorantiam, quia sapientia filio attribuitur. Tertium expositum est. Qui ergo peccat per infirmitatem vel per ignoratiam, facile veniam adipiscitur: sed non ille qui peccat in spiritum sanctum. Cum autem vna sit potentia, sapiētia, bonitas trium: quare patri potentia, filio sapientia, spiritui sancto bonitas sapius assignetur, superius dictum est.

DE POTENTIA PECCANDI: AN SIT

homini vel à diabolo vel à Deo.

DISTINCT. XLIV. A

POST p̄dicta consideratione dignum occurrit, *Vnde habet*
 vtrum peccandi potentia sit nobis à Deo, vel à *at ortum*
 nobis? Putant quidam potētiam rectè agēdi no- *potentia*
 bis esse à Deo, potentiam vero peccandi nō à Deo *peccandi.*
 sed à nobis, vel à diabolo esse: sicut mala voluntas
 non à Deo nobis est, sed à nobis, & à diabolo, bona
 aut à Deo t̄rum nobis est. Bonę nāq; voluntatis &
 cogi-